

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika, v. o. s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, IČ 25110161, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 6. 10. 2010 čj. ČOI 78053/10/0100/10/1000/05/10/Tu/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hlavní město Praha (dále jen inspektorát) ze dne 19. 8. 2008, č. j. 3063-10-05/I. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení § 3 písm. c), § 9 odst. 1 a § 11 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, čehož se dopustil tím, že při kontrolách provedených dne 6., 7., 10. a 24. 1. 2005 ve svých provozovnách neúčtoval správně ceny při prodeji výrobků, řádně neinformoval spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků a o způsobu jejich použití a údržby a poskytoval spotřebiteli písemně informace o prodáváných výrobcích pouze cizojazyčně, nikoli však v českém jazyce.

O projednávání deliktu bylo nejprve v prvním stupni rozhodnuto rozhodnutím inspektorátu ze dne 8. 4. 2005 čj. 3063-10-05. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím ústřední ředitelky inspekce ze dne 4. 7. 2005 čj. 4720/1000/2005/Ba/Št. K žalobě žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2007 čj. 8Ca 271/2005-45. Kasační stížnost žalovaného proti

tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008 čj. 4As 51/2007-68.

Rozhodnutím ústřední ředitelky inspekce ze dne 16. 7. 2008 čj. ČOI 9855/2008/0100/1000/2005/2008/Kr/Št bylo poté rozhodnutí inspektorátu ze dne 8. 4. 2005 zrušeno.

Dne 19. 8. 2008 vydal inspektorát nové prvoinstanční rozhodnutí čj. 3063-10-05/I. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí znovu odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím ústřední ředitelky inspekce ze dne 27. 11. 2008 čj. ČOI 13952/2008/0100/1000/2005/2008/Kr/Št. K žalobě žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2010 čj. 10Ca 30/2009-46. Poté ústřední ředitelka znovu rozhodla o podaném odvolání, a to rozhodnutím ze dne 6. 10. 2010 čj. ČOI 78053/10/0100/10/1000/05/10/Tu/Št tak, že odvolání opětovně zamítla a rozhodnutí inspektorátu ze dne 19. 8. 2008 potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí nyní směřuje podaná žaloba.

Věc je tedy nyní zdejším soudem projednávána již potřetí. Ve věci tak již není sporu o tom, že žalobce se projednávaného správního deliktu dopustil a spor se nyní vede jen o výši uložené sankce. S ohledem na tuto procesní situaci se soud zaměřil na otázku, zda žalovaný při vydání svého posledního rozhodnutí respektoval právní názor soudu, jímž byl zavázán.

Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 9. 8. 2012 čj. 10A 279/2010-64 zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2013 čj. 1 As 148/2012-37 a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud dal zapravdu žalobcově stížní námitce, že rozsudek Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádává se všemi žalobními námitkami.

Městský soud v Praze nyní jednotlivé žalobní námitky posoudil takto:

V částech I. až III. žaloby žalobce specifikuje žalobou napadené rozhodnutí a shrnuje žalobní body. Tyto části však neobsahují žádné žalobní námitky, neboť tu nejsou obsaženy žádné konkrétní skutkové a právní důvody, z nichž by vyplývalo, proč žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné.

V části IV. žaloby žalobce opakuje své výhrady k prvoinstančnímu rozhodnutí inspektorátu ze dne 19. 8. 2008 a svá žalobní tvrzení, která již byla uvedena v žalobě projednané pod sp. zn. 10Ca 30/2009.

K této části žaloby se soud nyní nemůže vyjádřit. Námitky žalobce uplatněné v řízení pod sp. zn. 10Ca 30/2009 byly projednány v tomto řízení. Některé námitky soud shledal nedůvodnými a na tomto názoru nemá důvod cokoli měnit. V té části, kde byly námitky shledány důvodnými, pak žalovaný na výtky soud reagoval a nyní je ta předmětem soudního přezkumu posouzení toho, zda žalovaný postupoval v souladu s právním názorem soudu vysloveném v předchozím rozsudku. V této části se ovšem námitky uplatněné v předchozím řízení míjejí s předmětem nynějšího řízení, kterým může být toliko poslední rozhodnutí žalovaného.

I z formulace samotné žaloby ostatně vyplývá, že žalobce svoji právní argumentaci z předchozího soudního řízení opakuje jen „z důvodu právní opatrnosti“.

Konkrétní námitky vůči žalobou napadenému rozhodnutí pak jsou obsaženy v části V. žaloby. Městský soud v Praze je posoudil takto:

Podle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném v rozhodné době za porušení povinností stanovených v § 3, 6, 7a, § 7b, § 8 odst. 1, 2, 3 a 4, § 8a odst. 1, § 9 až 19 tohoto zákona uloží orgány uvedené v § 23 pokutu až do výše 1 000 000 Kč; při stanovení výše pokuty se přihlíží k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků. Za opakované porušení povinností v průběhu jednoho roku lze ukládat pokutu až do výše 2 000 000 Kč.

Již v předchozím rozsudku zdejší soud uvedl, že některé úvahy, které ústřední ředitelka případně inspektorát učinily z hlediska uložené sankce, jsou způsobilé obstát, byť s nimi žalobce nesouhlasí. Tak je tomu i v případě hodnocení doby protiprávního jednání.

V předchozím rozsudku zdejší soud uvedl k tomuto kritériu následující: *Podle žalobce úvahy týkající se doby trvání neobstojí, neboť hledisko doby trvání nelze vyloučit s tím, že je správní orgán nezkoumal. V takovém případě mohl správní orgán vycházet jen z doby trvání dané dnem konání kontroly. S tímto žalobcovým tvrzením lze souhlasit, nicméně z celkového kontextu odůvodnění rozhodnutí prvního stupně neplyne nic jiného, než právě to, že správní orgán vycházel při posuzování hlediska doby trvání deliktu jen z jednorázových jednání uskutečněných dne 6., 7., 10. a 24. 1. 2005 (neučtování správné ceny při prodeji výrobků, řádné neinformování spotřebitele o vlastnostech prodávaných výrobků a o způsobu jejich použití a údržby a poskytování spotřebiteli písemné informace o prodávaných výrobcích pouze cizojazyčně), tedy zohledňoval jen to, čeho se žalobce dovolává, tedy zohledňování doby trvání deliktu dané dnem konání kontroly. V tomto směru tedy úvaha správních orgánů obstojí, byť mohla být vyjádřena jasněji a výslovněji.*

V nyní přezkoumávaném rozhodnutí ústřední ředitelka odkázala na shora uvedené úvahy zdejšího soudu a dodala, že se s nimi ztotožňuje. Nadto poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2010 čj. 2Afs 135/2009-97 a ocitovala z něj následující pasáž: „z povahy věci naprosto zřejmě vyplývá neaplikovatelnost daného kritéria na posuzovaný případ, neboť doba spáchání posuzovaného správního deliktu spadá do jednoho okamžiku.(...) Z povahy věci plyne, že toto zákonné kritérium může dopadat například na situace, kdy je určitý druh zboží nebo služby prodávajícím v rozporu s cenovými předpisy dlouhodobě předražován; takovým jednáním je nastolen a udržován delší protiprávní stav a při stanovování výše pokuty je pak významné, jak dlouho tento stav trval.“

Žalobce v žalobě namítá, že „pokud toto hledisko správní orgán hodnotil, tak musel jasně a výslovně uvést, jakou hodnotu tomuto hledisku přiřadil“ a že „správním orgánem není uváděno, jak toho hledisko hodnotí.“

Městský soud v Praze v první řadě musí zdůraznit, že otázka hodnocení kritéria doby spáchání správního deliktu byla již jednou řešena v předcházejícím řízení před Městským soudem v Praze. Soud konstatoval, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů k této otázce považuje za dostatečné a správní orgány v této otázce na svém odůvodnění setrvaly.

Žalobce nyní žalobou napadenému rozhodnutí vytýká absenci něčeho, co toto rozhodnutí ve skutečnosti obsahuje. Namítá-li žalobce, že ze správního rozhodnutí není zřejmé, „jakou hodnotu“ tomuto hledisku přiřadil, je podle názoru z žalobou napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, že správní orgány vycházely z toho, že správní delikt byl spáchán jednorázově a dobou spáchání je tedy pouze jeden konkrétní okamžik. Namítá-li dále, že mu

není jasné, jak správní orgány toto hledisko hodnotily, opět to neodpovídá skutečnosti, neboť z rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány toto hledisko nehodnotily vůbec, neboť to v projednávaném případě neshledaly jako možné.

Pokud jde o kritérium způsobu jednání, bylo žalovanému v předchozím rozsudku vytčeno, že z jeho rozhodnutí vůbec neplyne, jak toto kritérium vlastně bylo hodnoceno. V nynějším rozhodnutí žalovaný uvedl následující: *„Odvolací orgán se nyní rozhodl tuto úvahu z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela vypustit. Způsob jednání nebyl natolik specifický, aby ho bylo nezbytné zahrnout do úvah o výši sankce. Společnost porušila cit. ustanovení způsobem, který je u těchto správních deliktů obvyklý.“*

Žalobce k tomu v žalobě uvádí, že *„se jedná o demonstrativní výčet zákonných hledisek, a proto k nim správní orgán při rozhodování a odůvodnění výše pokuty přihlédnou vždy.“*

S žalobcem lze souhlasit v tom, že je-li určité kritérium v zákoně uvedeno jako demonstrativní kritérium, k němuž má být přihlédnuto při úvaze o určení konkrétní výše pokuty, musí k němu správní orgán přihlédnout vždy. Výjimku představují případy, kdy to vylučuje-li to povaha věci, jako je tomu např. v předchozím případě. O takovou situaci se ovšem v tomto případě nejedná. Přesto není ani tato žalobní námitka důvodná, neboť ústřední ředitelka se tímto kritériem zabývala.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že ústřední ředitelka při zvážení okolností tohoto konkrétního případu dospěla k závěru, že způsob spáchání správního deliktu byl obvyklý, jako tomu bývá v jiných případech. Jinými slovy řečeno, způsob spáchání správního deliktu v daném případě nemůže být posouzen ani jako přitěžující okolnost ani jako okolnost polehčující. Žalovaný použil poněkud nešťastnou formulaci, z níž by se dalo usuzovat, že k tomuto kritériu nepřihlížel vůbec (tj. že ho nehodnotil ani jako průměrné) – viz jeho formulace *„rozhodl ... úvahu ... zcela vypustit“*. Soud sice souhlasí s žalobcem v tom, že žalovaný nemohl tuto úvahu doslovně vypustit, jak píše, z jeho odůvodnění však vyplývá, že to ve skutečnosti neudělal. Formulace *„... způsobem, který je ... obvyklý...“* jasně naznačuje, že se naplnění tohoto kritéria zabýval a shledal je jako průměrné.

Na to navazuje i další námitka žalobce, který spatřuje rozpor v tom, že žalovaný toto kritérium z rozhodnutí *„vypustil“*, aniž by přitom uloženou sankci snížil. To je opět důsledkem nešťastné formulace užitě žalovaným. Žalovaný totiž toto kritérium ve skutečnosti *„nevypustil“*, ale dospěl k závěru, že je naplněno v obvyklé míře, tj. průměrně – s tím je pak ovšem ponechání pokuty v nezměněné výši plně v souladu.

Žalobce se v žalobě dále věnuje hodnocení rozsahu následků. Inspektorát k tomu ve svém rozhodnutí uvedl: *„Zde spatřuje správní orgán klíčový moment hodnocení zjištěných správních deliktů, neboť protiprávním jednáním došlo k přímému poškození spotřebitele v důsledku nesprávného účtování ve čtyřech případech o celkem 291,50 Kč, přičemž odstranitelnost škody, pokud spotřebitel na nesprávnost neupozorní ihned při účtování, je vzhledem ke slabšímu postavení, ve kterém se nachází spotřebitel oproti prodávajícímu, problematická.“*

V předchozím rozsudku zdejší soud uvedl, že *„obstojí i úvaha žalované o slabším postavení spotřebitele vůči prodejci. Jedná se o charakteristický, zobecnitelný rys vztahu mezi*

zákazníkem coby spotřebitelem na straně jedné a profesionálním obchodníkem (zde dokonce obchodním řetězcem) na straně druhé. “

Žalovaný pak v nyní přezkoumávaném rozhodnutí ocitoval příslušnou pasáž z odůvodnění rozhodnutí inspektorátu, poukázal na předchozí rozsudek zdejšího soudu a dodal, že *„se domnívá, že je logická úvaha správního orgánu, že postavení spotřebitele je o to problematičtější, pokud na nesprávnost účtování neupozorní ihned. Na tom, nic nemění skutečnost, že podle odvolatele je možné upozornit na zjištěné nesrovnalosti i později.“*

Žalobce k tomu v žalobě namítá, že postup při vyřízení reklamace je vždy stejný, bez ohledu na to, zda zákazník reklamaci uplatní ihned nebo s odstupem času. Jedná se tedy o spekulaci správního orgánu, která není podložena dokazováním, nadto je podle názoru žalobce vnitřně rozporná.

Soud ani v tomto ohledu nemůže se žalobcem souhlasit. Skutečnost, že uplatnění reklamace je problematičtější s odstupem času oproti situaci, kdy je rozdíl v účtování zjištěn ihned, je dle názoru soudu sama o sobě zcela logická a není zapotřebí ji dokazovat. Uplatní-li zákazník reklamaci s časovým odstupem, může dojít k tomu, že zboží, u něhož byla nesprávně účtována cena, již např. nemusí být v prodeji, jeho cena mohla být změněna, skončila platnost určité akce, byla mezitím vyměněna chybná cenovka apod. Zákazník může pochopitelně reklamaci uplatnit i za této situace, jeho pozice je však problematičtější co do důkazní situace. Pokud prodejce reklamaci bez dalšího uzná, je pochopitelně výsledek stejný jako v případě reklamace okamžité. Pokud ovšem prodávající bude oprávněnost reklamace sporovat, bude postavení zákazníka horší, neboť jeho důkazní situace může být ze shora popsaných důvodů ztížena. Není tedy nic rozporného na konstatování, že zákazník může reklamaci uplatnit i později, avšak jeho situace bude v takovém případě problematičtější. Soud takovou úvahu shledává jako zcela logickou. Nadto je nutné konstatovat, že se jedná o úvahu, která při rozhodování správních orgánů hrála jen zcela okrajovou roli a byla v odůvodnění rozhodnutí uvedena spíše jen pro dokreslení.

Další výtky žalobce míří k procentuálnímu vyjádření při „hodnocení pokuty“. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že *„hlavním hlediskem je pro úvahy správního orgánu rozsah poškození spotřebitele, který je u nesprávného účtování přímo vyčíslen. V celkové výši uložené pokuty činí aspekt poctivosti prodeje 80 %“*.

Městský soud v Praze v předchozím rozsudku k tomu uvedl následující: *(žalovaný) ... u dalších „aspektů“ však již žádnou obdobnou kvantifikaci neučinil. Tímto konstatování tedy správní orgán zcela znepráhlednil veškeré své úvahy o kritériích, která vzal v potaz při ukládání sankce, neboť není patrné, jaký význam přikládal ostatním „aspektům“. K tomu soud dodává, že je-li třeba, aby správní orgány při ukládání sankcí uváděly, jakou váhu přikládaly tomu kterému kritériu, neznamená to, že tak musí činit s využitím procentuální kvantifikace. Tento požadavek znamená jen tolik, aby z odůvodnění sankce zřetelně plynulo, jakými úvahami byl správní orgán veden při jejím ukládání, resp. stanovení její výše. Obdobná kvantifikace v procentech, k níž přikročil správní orgán prvního stupně, zpravidla svou povahou k tomuto požadavku nepřispěje, naopak zpravidla povede k znepráhlednění a z hlediska adresáta rozhodnutí k neuchopitelnosti odůvodnění uložené sankce, k čemuž došlo i v posuzované věci.*

V nyní žalobou napadeném rozhodnutí pak k tomu ústřední ředitelka uvedla, že *plně souhlasí s názorem Městského soudu v Praze, že toto hodnocení vede pouze k znepráhlednění celého rozhodnutí, protože procentuální kvalifikace se pro tyto účely příliš nehodí. Odvolací orgán ovšem v zásadě souhlasí s tím, co chtěl správní orgán prvního stupně tímto ne právě*

šťastným „vyčíslením“ vyjádřit, tedy s úvahou, že při zvažování, jak vysoká sankce má být za zjištěná jednání uložena, je třeba za nejzávažnější považovat případy několikerého nesprávného účtování. (...) Společnosti zde není přičítán k tíži samotný fakt, že nesprávně účtovala (bez toho by se ani žádného správního deliktu nedopustila), ale právě skutečnost, o jak rozsáhlé účtování v neprospěch spotřebitele se jednalo.

Je tedy zřejmé, že žalovaný při svém rozhodování respektoval právní názor soudu vyslovený v předchozím rozsudku a od procentuální kvantifikace upustil. Žalobce nyní v žalobě uvádí toliko to, že „ani v tomto případě se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s požadavky na přezkoumatelnost správních rozhodnutí“. Z takto formulované námitky ovšem není zřejmé, co vlastně žalobce žalobou napadenému rozhodnutí vytýká, v čem se s požadavky (a jakými) nevypořádal a soud se k této námitce pro její naprostou obecnost v podstatě nemůže vyjádřit (viz k tomu ještě dále).

Žalobce konečně namítá, že pokud bylo v odvolacím řízení z prvostupňového rozhodnutí vypuštěno více úvah a upouštěno od posuzování několika zákonných hledisek, muselo se to nutně projevit ve výši ukládané sankce. Pokud tedy výše pokuty zůstala potvrzena, stalo se tak dle názoru žalobce v rozporu se zákonem.

S takto kategorickým konstatováním žalobce se však soud nemůže ztotožnit. Ne všechna hlediska totiž hrají při úvaze o výši sankce stejnou roli a nemají a ani nemohou mít stejnou váhu. V daném případě totiž bylo v odvolacím řízení korigováno hodnocení provedené prvoinstančním správním orgánem vztahující se k hlediskům, která hrála při stanovení konkrétní výše pokuty v podstatě toliko podružnou roli. Jak prvoinstanční správní orgán, tak i odvolací správní orgán opakovaně ve svých rozhodnutích poukazovaly na to, že za nejdůležitější okolnost při své úvaze o konkrétní výši pokuty považují výši nesprávně účtovaných částek, o které byl spotřebitel poškozen, skutečnost, že se tak stalo opakovaně v různých provozovnách žalobce, a poměr předražení ke správné ceně předmětného výrobku. Skutková zjištění v tomto ohledu byla nesporná, žalobce je nijak nezpochybňoval.

Je třeba dále poznamenat, že v odvolacím řízení došlo ve skutečnosti oproti prvoinstančnímu rozhodnutí k odlišnému hodnocení toliko u jediného kritéria. Výtky soudu vytčené v předchozím rozsudku, které byly odstraňovány nyní žalobou napadeným rozhodnutím, směřovaly nejprve ke kritériu „způsob spáchání“, kde ovšem bylo ze strany soudu vytýkáno, že hodnocení tohoto kritéria je nesrozumitelné. Doplnil-li žalovaný k tomuto kritériu, že je hodnotí jako průměrné (tj. jako okolnost ani přitěžující ani polehčující), je zřejmé, že se nejednalo o důvod ke snížení uložené pokuty. Další výtky soudu pak směřovala k užití procentuálního vyjádření váhy jednoho z kritérií a i zde výtky spočívala v tom, že toto konstatování činí odůvodnění rozhodnutí nesrozumitelným a že vlastní není zřejmé, co tím chtěl správní orgán říci. Soud tedy jinými slovy řekl, že vliv údaje o osmdesátiprocentní váze jednoho z kritérií na rozhodnutí není z rozhodnutí zjitelný, byl-li tedy tento údaj vypuštěn, nelze a priori říci, že by to mělo vést ke snížení uložené pokuty.

Ve skutečnosti tedy existuje jediná skutečnost, u níž lze bezpochyby říci, že ji správní orgán prvního stupně považoval za přitěžující a odvolací správní orgán nikoli a tou je kritérium „reakce pachatele“. Inspektorát ve svém rozhodnutí uvedl: „*Nápravu tohoto deliktu lze zjednat vcelku jednoduše dovybavením předmětných výrobků řádnými návody v českém jazyce. U již prodaných výrobků může prodávající informovat dodatečně např. zveřejněním ve svých provozovnách, případně ve sdělovacích prostředcích. Účastník řízení však na kontrolní zjištění žádoucím způsobem nereagoval. Pouze proti rozhodnutí o uložení pokuty podal odvolání, resp. žalobu s odůvodněním nepřezkoumatelnosti úvah, na základě kterých byla*

stanovena výše pokuty. Správní orgán nebyl účastníkem o jakýchkoli nápravných opatřeních informován.“

Ústřední ředitelka žalobou napadeném rozhodnutí uvedla: „... tato úvaha správního orgánu nebyla správná. Správní orgán zde byl evidentně veden snahou vypořádat se s doporučením Nejvyššího správního soudu, který konstatoval, že pod kritérium rozsahu následků je možné podřadit např. reakci pachatele na odhalení protiprávního jednání. Správní orgán však toto kritérium uchopil ne právě vhodným způsobem. Jistě by bylo možné přičíst ve prospěch žalobce, pokud by se sám od sebe rozhodl správní orgán informovat, jaká opatření k odstranění zjištěných nedostatků a k tomu, aby se podobná jednání neopakovala, přijal. Nelze však postupovat obráceně a za situace, kdy ze strany správního orgánu nebylo uloženo žádné opatření ani učiněn aktivní pokus zjistit, jak pachatel na učiněná zjištění reagoval, přičítat společnosti k tíži, že na kontrolní zjištění nereagovala. Už vůbec pak nelze hodnotit jako přitěžující okolnost fakt, že využila k obraně svých práv prostředků, které jí právní řád poskytuje. Za této situace se odvolací orgán rozhodl kritérium „reakce pachatele“ z hodnocení zcela vypustit, protože z výše uvedeného je zřejmé, že v posuzovaném případě nebylo pro hodnocení věci relevantní.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přitom zřejmé, že se jednalo o kritérium, které hrálo víceméně okrajovou roli při jeho úvahách o výši pokuty a za této situace nepovažuje soud nutně za nesprávné, pokud odvolací správní orgán po „vypuštění“ této přitěžující okolnosti výši uložené pokuty nesnížil. Stejného názoru byl evidentně i odvolací orgán, když uvedl, že toto kritérium „nebylo relevantní“.

Jak již bylo shora uvedeno, za nejdůležitější kritérium považuje soud ve shodě se správními orgány jiné skutečnosti a z odůvodnění obou rozhodnutí to jasně vyplývá (viz např. již výše citovaná pasáž odůvodnění vztahující se k procentuelní kvantifikaci významu jednotlivých kritérií). Lze proto v daném případě akceptovat úvahu žalovaného, že vypuštění tohoto kritéria a korekce úvah prvostupňového orgánu v tomto směru nemusely vést ke snížení uložené pokuty.

Uvádí-li žalobce závěrem, že vady vytčené soudem v předchozím rozsudku nebylo možno zhojit v odvolacím řízení a věc měla být vrácena prvostupňovému správnímu orgánu, je jeho názor v rozporu s právním názorem zdejšího soudu, jak byl výslovně vyjádřen v předchozím rozsudku. (Soud doslova uvedl: *Žalobce se rovněž domáhal zrušení rozhodnutí prvního stupně. K tomu však soud nepřikročil, neboť vady v odůvodnění uložené sankce již nejsou tak rozsáhlé, aby se s nimi podle názoru soudu nemohla vypořádat samotná žalovaná v odvolacím řízení. Nicméně žalované nadále soud ponechává možnost, aby zvážila zda vytýkané vady zhojí sama, nebo to přenechá správnímu orgánu prvního stupně.*)

Všechny shora uvedené závěry zdejšího soudu již byly obsaženy v předchozím rozsudku vydaném v řízení o této žalobě a byly aprobovány Nejvyšším správním soudem při přezkumu tohoto rozsudku v řízení o kasační stížnosti žalobce směřující proti němu, neboť stížní námitky žalobce vztahující se k uvedeným závěrům označil NSS za nedůvodné. Zdejší soud byl přitom zavázán k tomu, aby posoudil žalobní námitku týkající se „průtahů řízení“. Žalobce v žalobě namítá, že „vzhledem k uplynulé době od spáchání správního deliktu uplynula doba delší než šest let se výše uložené pokuty musela nutně snížit“, a že má za to, že „skutečnost, že správní orgán doposud nevydal rozhodnutí v této věci, nesmí být žalobci k tíži“ (bod III, str. 2 žaloby). Obdobnou formulaci pak žalobce uvádí také v bodě IV žaloby na str. 3. Městský soud v Praze tuto námitku posoudil následovně:

Předně je nutno poznamenat, že touto okolností, kterou žalobce zmiňuje v žalobě, se žalovaný nezabýval. Je tomu tak proto, že žalobce takovou námitku v odvolání neuplatnil, neboť odvolání bylo podáno již v roce 2008.

Pokud žalobce v žalobě uvádí, že mu nesmí být k tíži to, že „správní orgán doposud nevydal rozhodnutí“, čímž snad zřejmě míní, že mu nesmí být k tíži délka, která uplynula od spáchání správního deliktu do vydání žalobou napadeného rozhodnutí, musí soud konstatovat, že nic takového žalobci k tíži kladeno nebylo. Z žaloby nelze vyčíst, z čeho žalobce konkrétně dovozuje, že by mu byla délka správního řízení kladena k tíži a ani soud nenalezl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žádnou pasáž, která by opravňovala přijmout takový závěr. Žalobce tedy namítá vadnost úvahy, kterou žalobou napadené rozhodnutí vůbec neobsahuje.

S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by jen sám fakt, že od spáchání správního deliktu uplynula doba několika let, měl být důvodem ke snížení uložené pokuty, alespoň ne v tomto případě.

Jak již bylo uvedeno shora, žalobci mohla být za projednávaný správní delikt uložena pokuta až do výše 1 000 000 Kč. Pokuta uložená ve výši 100 000 Kč tedy představuje pouze deset procent maximální možné výše. V této výši byla žalobci pokuta (nepravomocně) uložena již rozhodnutím ze dne 8. 4. 2005. Pokud se žalobce domáhá toho, aby mu byla s ohledem na časový odstup pokuta snížena, lze konstatovat, že již samotné plynutí času do jisté míry citelnost takové pokuty snižuje, a to v důsledku inflace a snižování hodnoty peněz v čase. Za stejný správní delikt spáchaný ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí by přitom bylo možno žalobci uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč, tedy pětinasobně vyšší. Vnímání typové společenské nebezpečnosti projednávaného správního deliktu se tedy naopak v průběhu času významně zvýšilo.

O snížení uložené pokuty v důsledku časového odstupu by snad bylo možno uvažovat tehdy, pokud by se plynutím času ukázalo, že šlo ze strany žalobce jen o ojedinělý poklesek, který se již následně neopakoval či že na základě zjištění určitých pochybení byla z jeho strany přijata taková opatření, která mají jejich opakování zabránit. Jinými slovy řečeno muselo by být zjištěno, že již samo správní řízení pro správní delikt vedlo žalobce k nápravě a že tedy je možno uložit sankci mírnější či od ní úplně upustit. Nic takového ovšem žalobce netvrdí, naopak soudu je z úřední činnosti známo, že u žalobce bylo i v následujících letech opakovaně zjišťováno porušování týchž právních povinností. Příkladem lze poukázat na řízení vedené pod sp. zn. 8Ca 30/2008 týkající se typově stejného správního deliktu spáchaného v roce 2007 či na řízení vedené pod sp. zn. 7A 48/2011 týkající se deliktu spáchaného v roce 2010, přičemž v rozsudku vydaném v poslední uvedené věci mj. soud konstatoval právě to, že žalobce nezavedl žádný systém, který by mohl nesprávnému účtování cen zabránit. Je tedy zřejmé, že nutnost uložení sankce žalobci za projednávaný správní delikt ani s odstupem několika let nepominula. Vzhledem ke všem těmto uvedeným skutečnostem soud neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. října 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu